

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery ve věci

žalobce: **V. K.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 813/5, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, č. j. MV-13608-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne

17. 9. 2013, č. j. OAM-80139-21/DP-2012. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, zejména žalované vytýkal, že nesprávně hodnotila shromážděné podklady a dále se s mnoha tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem vůbec nevypořádala.
3. Žalobce byl přesvědčen, že jeho činnost je zcela standardní činností jednatele společnosti, kdy záleží na vnitřní organizaci konkrétní obchodní společnosti, jaká činnost a pravomoci jsou statutárním orgánu svěřeny. Dle názoru žalobce tak ministerstvo vnitra ani žalovaná nebyli oprávněni posuzovat, jakou konkrétní činnost žalobce vykonává, a zda tato činnost je či není v souladu s právními předpisy. K tomu žalobce zdůraznil, že již počínaje dnem 8. 9. 2014 plní účel povoleného pobytu v jiném právním režimu, a sice coby osoba samostatně výdělečně činná, což bylo ze strany správních orgánů zcela ignorováno.
4. Žalobce dále namítal, že v rámci správního řízení nadto nebyl nikdy požádán o to, aby se dostavil k pohovoru. Podle žalobce je nutno striktně rozlišovat mezi pojmy pohovor a výslech, k čemuž žalobce citoval ustanovení § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ustanovení § 55 odst. 5 a § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobci tedy nemohlo být kladeno za vinu, že se nedostavil k pohovoru, neboť byl předvolán k výslechu. Ministerstvo vnitra tak postupovalo v příkrém rozporu s ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu a rovněž s ustanovením § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož předmětem jeho vyjádření v žádném případě neměly být skutečnosti, které by nebylo možné zjistit jiným způsobem. Z obsahu spisového materiálu přitom nevyplývalo, že by se správní orgán pokusil požadované informace obstarat jinak. V neposlední řadě pak žalobce namítal pochybení ministerstva vnitra, které žádost žalobce zamítlo poté, co se tento nedostavil k výslechu, k němuž byl ovšem předvolán pouze jednou. V této souvislosti žalobce poukázal na závazný právní názor, který žalovaná vyslovila v rozhodnutí ze dne 12. 1. 2015, č. j. MV-154708-3/SO-2013, že „*správní orgán I. stupně má ve smyslu ust. § 3 správního řádu vyzvat účastníka řízení k pohovoru opakovaně*“.
5. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále uvedla, že napadené rozhodnutí dle jejího názoru naplňuje veškeré požadavky

kladené na jeho náležitosti ustanovením § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalovaná měla za to, že také skutkový stav byl v posuzovaném případě spolehlivě zjištěn a posouzen v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Aby ministerstvo vnitra dostalo své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, bylo třeba provést výslech žalobce, přičemž toto rozhodnutí bylo ve smyslu § 51 a § 52 správního řádu zcela v pravomoci ministerstva.

7. Žalovaná dále uvedla, že každý případ podléhá individuálnímu posouzení, přičemž jednotlivé tříčlenné senáty žalované jsou nezávislé a rozhodují většinou hlasů. Z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá povinnost správního orgánu předvolávat účastníka řízení k výsledku opakovaně. Nadto žalovaná připomněla, že žalobce po celou dobu řízení neuvedl jediný důvod, pro který se nemohl k pohovoru dostavit. Závěrem proto žalovaná navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

8. Žalobce reagoval na vyjádření žalované replikou, v níž setrval na své argumentaci, že předmětem jeho výsledku v žádném případě neměly být skutečnosti, které by nebylo možno zjistit jiným způsobem než jeho výsledkem. Úvaha žalované stran aplikace ustanovení § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu je dle žalobce v obecné rovině relevantní, k tomu však žalobce doplnil, že citovaná ustanovení správního řádu se použijí, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak. V posuzovaném případě je tímto zvláštním předpisem zákon o pobytu cizinců, konkrétně ustanovení § 169 odst. 2 tohoto zákona. S ohledem na zásadu předvídatelnosti správních rozhodnutí a zásadu legitimního očekávání žalobce pokládal za nepřijatelnou argumentaci žalované, která odmítla odkaz žalobce na jiné její rozhodnutí v obdobné věci.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
10. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu předloženého správního spisu v projednávané věci vyplynulo, že žalobce podal dne

13. 12. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v níž jako účel svého pobytu uvedl podnikání – účast v právnické osobě. V průběhu správního řízení, konkrétně dne 5. 2. 2013, bylo ministerstvu vnitra doručeno oznámení žalobce o změně právního režimu plnění účelu pobytu, ve kterém prostřednictvím své zmocněnkyně uvedl, že od 1. 1. 2013 plní stanovený účel pobytu nikoli v režimu jednatele společnosti UKR EXPO STAV s.r.o., sídlem Maroldova 2987/1, Ostrava (dále jen „UKR EXPO STAV s.r.o.“), ale v režimu osoby samostatně výdělečně činné.
12. Správní orgán I. stupně nicméně následně z údajů veřejné části živnostenského rejstříku zjistil, že žalobce disponuje platným živnostenským oprávněním již ode dne 23. 1. 2012. Do své žádosti však nepředložil platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2012, neboť podle svého vyjádření začal podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná až ode dne 1. 1. 2013. K prokázání skutečnosti, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce předložil potvrzení o výši odměny za funkci jednatele ve společnosti UKR EXPO STAV s.r.o.
13. Za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku na den 5. 4. 2013. Předvolání ze dne 28. 2. 2013, č. j. OAM-80139-15/DP-2012, bylo žalobci doručeno dne 14. 3. 2013. O výsledku byla také vyrozuměna zmocněnkyně žalobce, již bylo vyrozumění doručeno dne 8. 3. 2013. Obsahem předvolání bylo též poučení o tom, že pokud se žalobce bez vážného důvodu k výsledku nedostaví, bude jeho žádost zamítnuta. Dne 5. 4. 2013 se žalobce ani jeho zástupkyně k výsledku nedostavili, svou neúčast přitom žalobce neomluvil, a to ani prostřednictvím své zmocněné zástupkyně.
14. Dne 17. 9. 2013 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, č. j. OAM-80139-21/DP-2012, jímž zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bránil odvoláním, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila.
15. Podle ustanovení § 44a odst. 3, věty druhé, zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu [§ 35 odst. 2 a 3](#), [§ 36](#), [§ 46 odst. 3](#), [§ 46 odst. 7 a 8](#) a [§ 47](#) vztahuje obdobně.
16. Podle ustanovení § 35 odst. 3 dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza ([§ 37](#)).

17. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
18. Podmínky, za nichž nelze žádosti o dlouhodobé vízum (prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) vyhovět upravuje ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců.
19. Podle § 56 odst. 1 písm. a) citovaného zákona ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 téhož zákona, cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
20. V nyní posuzované věci ze shora provedené rekapitulace obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v rámci řízení shromáždil po žalobci vyžadované písemné podklady k předmětné žádosti, přičemž dospěl k závěru, že z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu věci je třeba žalobce předvolat k výsledku postupem podle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení zákona platí, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství; účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet, správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Správní orgán I. stupně přitom považoval výsledek žalobce za nutný, o čemž byla informována zástupkyně žalobce ve vyrozumění k předvolání žalobce k výsledku ze dne 28. 2. 2013, č. j. OAM-80139-16/DP-2012, kde je výslovně uvedeno, že osobní přítomnost žalobce u výsledku je nezbytná (a proto bylo předvolání doručováno také přímo žalobci).
21. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že měl-li správní orgán I. stupně za to, že pro zjištění skutečného stavu věci a jeho náležité objasnění (zejména stran vyjasnění reálného plnění účelu pobytu) bylo nutno opatřit vlastní vyjádření žalobce, nelze správnímu orgánu vytýkat, že postupoval podle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a žalobce předvolal k provedení výsledku. Pokud bylo třeba vyjasnit okolnosti stran plnění účelu povoleného pobytu, logickým důsledkem bylo předvolání žalobce k výsledku tak, aby mohlo být zajištěno vyjádření žalobce k těmto okolnostem. Krajský soud v této souvislosti připomíná také ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy; a dále ustanovení § 52, větu druhou, správního řádu, dle které platí, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné

ke zjištění stavu věci. Námitce protiprávnosti postupu správního orgánu I. stupně, který v daném případě nebyl shledán svévolným ani šikanózním, proto krajský soud v daném případě nepřisvědčil.

22. Namítal-li žalobce dále, že nebyl ze strany prvostupňového orgánu pozván k pohovoru, jak předpokládá ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a nebyly tak splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.

23. Termín „pohovor“ je ve vztahu k dlouhodobému pobytu v zákoně o pobytu cizinců obsažen v ustanovení § 57 odst. 2, podle kterého je zastupitelský úřad oprávněn provést pohovor
se žadatelem o dlouhodobé vízum; jde-li o žadatele o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, zastupitelský úřad provede pohovor vždy, a to zejména s cílem zjistit bližší skutečnosti týkající se uváděného účelu pobytu na území. O provedeném pohovoru zastupitelský úřad sepíše záznam, který obsahuje zejména údaje umožňující identifikaci žadatele, vyličení průběhu pohovoru, datum, jméno a příjmení nebo služební číslo a podpis osoby provádějící pohovor
a podpis žadatele.

24. Se žalobcem přitom je možno souhlasit, že v případě pohovoru se ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pořizuje záznam, v případě výsledku vedeného podle § 169 odst. 2 téhož zákona se pořizuje protokol o výsledku. Stran uplatněné argumentace žalobce, že pojmy „pohovor“ a „výslech“ nejsou synonymy, nicméně krajský soud konstatuje, že na oba tyto pojmy je třeba nahlížet z materiálního hlediska, tedy z hlediska toho, co je jejich účelem pro správní řízení, a nikoli vycházet pouze z použité terminologie zákona. V obou případech se jedná o způsob, jakým správní orgán (ministerstvo či zastupitelský úřad) získává informace o žadateli, které nevyplývají z obsahu žádosti či přiložených listin, nebo kdy je třeba tyto informace od žadatele opětovně ověřit. Oba termíny tak mají pro účely zákona o pobytu cizinců tentýž význam (shodně k tomu srovnej též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010 - 41, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2017, č. j. 62 A 27/2015 - 36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2016, č. j. 48 A 36/2014 - 36, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nedostavení se k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu tedy má stejné následky jako nedostavení se k pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

25. Pokud se pak o pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců sepisuje záznam, zatímco v případě výsledku podle § 169 odst. 2 tohoto zákona protokol o výsledku, ani tato procesní odlišnost neposkytuje oporu pro to, aby oba pojmy mající tentýž význam byly ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců diferenciovány, a to tím spíše, odkazuje-li citované ustanovení zákona na nedostavení se k pohovoru na požádání jak zastupitelského úřadu, tak ministerstva, v jehož případě pojem pohovor v zákoně o pobytu cizinců použit není.

26. Byl-li proto žalobce předvolán k výsledku na den 5. 4. 2013, avšak k tomuto výsledku se nedostavil, aniž by prvostupňovému orgánu sdělil závažné důvody, které by mu bránily se výsledku účastnit, správní orgán I. stupně nepochybil, pokud v souladu s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl.
27. Z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců ani z jiného právního předpisu pak nelze dovodit ani žalobcem tvrzenou povinnost správního orgánu předvolávat účastníka řízení opakovaně
za situace, kdy se tento bez omluvy k výsledku nedostaví. V případě řízení zahájeného na žádost je naopak právními předpisy předvídáno aktivní vystupování účastníka řízení, který by měl mít na jeho výsledku eminentní zájem. V souzené věci bylo žalobci předvolání k výsledku doručováno na adresu, kterou uvedl v dokladu o zajištění ubytování, přiloženém k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Z obálky připojené k předvolání žalobce k výsledku (ze dne 28. 2. 2013, č. j. OAM-80139-15/DP-2012) přitom vyplývá, že žalobce nebyl na uvedené adrese zastížen, a byl proto vyzván k vyzvednutí zásilky, kterou si však v úložní době nevyzvedl. Zplnomocněné zástupkyni žalobce bylo vyrozumění o předvolání žalobce k výsledku (ze dne 28. 2. 2013, č. j. OAM-80139-16/DP-2012, doručeno. Vyzvednutí zásilky dne 8. 3. 2013 zástupkyně žalobce osobně potvrdila vlastnoručním podpisem na připojené doručence. Bylo tedy zcela na žalobci, aby zvážil svůj procesní postup v řízení zahájeném na základě jím podané žádosti, tj. dostavit se na předvolání k výsledku, případně doručit správnímu orgánu omluvu s uvedením konkrétních důvodů, které mu v dostavení se k výsledku brání. Žalobce, stejně jako jeho zástupkyně, však v tomto ohledu zůstali nečinní a správnímu orgánu neposkytli potřebnou součinnost, kterou zákon o pobytu cizinců od žadatelů předpokládá tak, aby mohlo být podané žádosti žalobce vyhověno.
28. K odkazu žalobce na rozhodnutí žalované vydané v jiném řízení krajský soud předně připomíná, že co přesně tvoří správní praxi, vymezil Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publikovaném pod č. 1915/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, v němž tento konstatoval, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě. Správní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je rádě odůvodněna závažnými okolnostmi. Libovolná (svévolná) změna výkladu právních předpisů směřující k tíži adresátů není přípustná. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze přitom s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad)*“.

29. Žalobcem tvrzený odkaz na jedno rozhodnutí žalované, jež nadto nebylo k podané žalobě přiloženo, však dle krajského soudu není způsobilé správní praxi prvostupňového správního orgánu doložit. Žalobce pak v tomto smyslu soudu žádné další relevantní skutečnosti nenabídl, přičemž je třeba zdůraznit, že v případě založené a existující správní praxe se musí skutečně jednat o dlouhodobou a ustálenou rozhodovací praxi, nikoliv o ojedinělý právní názor. Neexistence ustálené, dlouhodobé a jednotné správní praxe tedy v žalobci nemohla založit ani legitimní očekávání.
30. Krajský soud pak závěrem doplňuje, že v dané věci bylo bezpředmětné, aby se soud zabýval argumentací žalobce o tom, jakou činnost jako jednatel společnosti ve skutečnosti vykonával, případně od kdy plnil účel povoleného pobytu v jiném právním režimu, neboť to nebylo nosným skutkovým důvodem rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Právě za účelem zjištění těchto skutečností, tedy za účelem zjištění skutečného stavu věci potřebného pro posouzení žádosti, byl přitom žalobce předvolán prvostupňovým orgánem k výsledku.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. března 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu